

4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że

- Komisja naruszyła art. 23 i 27 rozporządzenia nr 1/2003, prawo skarżącej do obrony, wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. ⁽²⁾, zasadę współmierności kary do przewinienia oraz zasadę dobrej administracji, zasadę *nulla poena sine culpa* i zasadę proporcjonalności oraz popełniła ona oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu kwoty grzywien na podstawie obrotu przekraczającego teoretyczną maksymalną kwotę, jaką można było nałożyć za zachowanie określone w art. 1 ust. 2 lit. g), art. 1 ust. 3 lit. a), art. 1 ust. 3 lit. b) i art. 1 ust. 4 lit. h) zaskarżonej decyzji;

5) Zarzut piąty dotyczący tego, że

- Komisja naruszyła art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, komunikat w sprawie współpracy ⁽³⁾ oraz zasadę równości traktowania i popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu poziomu obniżki nałożonej na skarżące grzywny;

6) Zarzut szósty dotyczący tego, że

- Komisja naruszyła art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, zasadę równości traktowania i popełniła oczywisty błąd w ocenie odmawiając rozpoczęcia rozmów o zawarcie ugody zgodnie z obwieszczeniem w sprawie prowadzenia postępowań ugodowych ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady nr 141 z dnia 26 listopada 1962 r. w sprawie niestosowania rozporządzenia Rady nr 17 do sektora transportu (Dz.U. 1962, L 24, s. 2751).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006 C 210, s. 2).

⁽³⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17).

⁽⁴⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie prowadzenia postępowań ugodowych w związku z przyjęciem decyzji na mocy art. 7 i 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawach kartelowych (Dz.U. 2008 C 167, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2012 r. — Suwaid przeciwko Radzie

(Sprawa T-268/12)

(2012/C 243/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Joseph Suwaid (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci L. Defalque i T. Bontinck)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pkt 7 części A załącznika I do decyzji wykonawczej Rady 2012/172/WPZiB z dnia 23 marca 2012 r. dotyczącej wykonania decyzji 2011/782/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 87, s. 103);

- stwierdzenie nieważności pkt 7 części A załącznika I do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 266/2012 z dnia 23 marca 2012 r. dotyczącego wykonania art. 32 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 87, s. 45);

- posiłkowo, stwierdzenie, że zaskarżone decyzja i rozporządzenie nie mają zastosowania do skarżącego, i zarządzenie wykreślenia jego nazwiska i danych osobowych z wykazu osób podlegających sankcjom Unii Europejskiej;

- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami, a w szczególności należnościami, opłatami i wydatkami poniesionymi w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący

- naruszenia praw podstawowych oraz gwarancji proceduralnych i naruszenia art. 21 ust. 2 decyzji Rady 2011/782/WBZiB i art. 32 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 36/2012 ze względu na to, że zaskarżone środki nie zostały notyfikowane skarżącemu i nie powiadomiono go o jakichkolwiek dowodach lub poważnych wskazówkach uzasadniających umieszczenie go w wykazie osób objętych sankcjami;

2) Zarzut drugi dotyczący

- oczywistego błędu w ocenie ze względu na to, że skarżący nie jest zaangażowany w politykę reżimu syryjskiego;

3) Zarzut trzeci dotyczący

- naruszenia prawa do obrony, prawa do rzetelnego procesu oraz zasady skutecznej ochrony sądowej ze względu na to, że Rada nie udzieliła odpowiedzi na żądanie skarżącego i tym samym nie wyjaśniła, dlaczego nazwisko skarżącego zostało dodane do wykazów osób objętych sankcjami, ani nie przedstawiła dowodów uzasadniających umieszczenie go w tych wykazach, ani nie dała mu możliwości wypowiedzenia się przed podjęciem zaskarżonych środków ograniczających i po ich podjęciu;

4) Zarzut czwarty dotyczący

- naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim Rada przy podejmowaniu środków ograniczających wobec skarżącego posłużyła się po prostu w zaskarżonych decyzji i rozporządzeniu stwierdzającym i niejasnym sformułowaniem bez podania szczegółowego uzasadnienia;

5) Zarzut piąty dotyczący

- popełnionego przez Radę błędu polegającego na celowym pominięciu wymieniania w zaskarżonych aktach podstawowych praw i zasad przyznanych przez prawo Unii. W związku z tym skarżący podkreśla ponadto, że Rada przyjęła zaskarżone akty na podstawie art. 215 TFUE, który nie przewiduje „gwarancji demokratycznych”.